vers VO OR vers

LEZING 4
71 MINUTEN

EFEZE

3

Het geheimenis van de gemeente en Paulus' gebed om Gods volheid.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/efeze/3

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Paulus onderbreekt zijn betoog	3 min	4
2	Rentmeesters van Gods genade	3 min	6
3	Trouw omgaan met gaven en kansen	3 min	8
4	Joden en heidenen samen in één lichaam	3 min	9
5	Wat profeten en engelen nog niet begrepen	4 min	11
6	Het geopenbaarde geheimenis bij Paulus	4 min	13
7	Israël en het verborgen plan van God	2 min	16
8	Het Oude Testament lezen vanuit het Nieuwe	4 min	17
9	Paulus' opdracht onder de heidenen	4 min	19
10	Engelen leren Gods wijsheid door de gemeente	4 min	21
11	De gemeente als Gods eeuwige voornemen	2 min	23
12	Van Paulus' gevangenschap naar zijn gebed	2 min	24
13	Hoe Gods waarheid Paulus tot gebed brengt	2 min	26
14	Een gebed om Gods volheid in Zijn tempel	2 min	28

15	Bidden tot de Vader in Jezus' naam	2 min	29
16	Jezus herstelt onze relatie met de Vader	2 min	30
17	Gods familie in de hemel en op aarde	4 min	31
18	De Geest versterkt de innerlijke mens	3 min	33
19	Lichaam, ziel en geest	4 min	36
20	Innerlijke vernieuwing en overwinning	2 min	38
21	Christus woont in ons door Zijn Geest	3 min	40
22	De dimensies van Christus' liefde	2 min	41
23	Samen de liefde van Christus kennen	2 min	42
24	De gemeente vervuld met Gods heerlijkheid	2 min	43
25	God kan meer doen dan wij bidden of denken	2 min	45
	Om verder te lezen		46

1

Paulus onderbreekt zijn betoog

Nu het derde hoofdstuk van Efeze. De eerste drie hoofdstukken vormen het eerste grote gedeelte van het boek. Aan het einde van hoofdstuk 3 begint Paulus de praktische toepassing te geven van de theologie die hij hier uiteenzet. Eigenlijk staat het meeste theologische materiaal uit de eerste drie hoofdstukken in hoofdstuk 1 en 2, die we al behandeld hebben. In hoofdstuk 3 staat nog maar een klein beetje meer. Dat gebeurt haast bij toeval, want Paulus begint hoofdstuk 3 met de woorden:

> Om deze reden ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen bent,
>
> EFEZE 3:1

Dan breekt hij af. Hij maakt die zin niet af.

[Vertalersnoot: In de Engelse Bijbelvertaling die de spreker gebruikt, staat hier geen persoonsvorm: ‘Om deze reden, ik, Paulus, de gevangene …’. De HSV voegt ‘ben’ in. De bespreking van de afgebroken zin en de mogelijke voltooiing ervan gaat uit van de Engelse zinsbouw.]

In vers 14 begint hij de draad weer op te pakken. Hij zegt:

> Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus,
>
> EFEZE 3:14

Maar eigenlijk pakt hij de draad pas weer op en gaat hij ermee verder in hoofdstuk 4, vers 1:

> Zo roep ik, de gevangene in de Heere, u op tot een wandel die de roeping waarmee u geroepen bent, waardig is,
>
> EFEZE 4:1

Nu betekent ‘daarom’ hetzelfde als ‘om deze reden’. Dus wanneer Paulus in hoofdstuk 3, vers 1 zegt:

Daarom ben ik, Paulus, de gevangene van de Heer, is dat qua betekenis identiek aan hoofdstuk 4, vers 1:

Daarom vraag ik je dringend, als gevangene van de Heer.

Het lijkt erop dat hij in hoofdstuk 4 echt verdergaat met wat hij aan het begin van hoofdstuk 3 van plan was te zeggen. Hij was van plan verder te gaan met het geven van praktische instructies. Hij begon dus bijna met hoofdstuk 4 op de plaats van hoofdstuk 3. Dat zou erop wijzen dat hoofdstuk 1 en 2 bevatten wat hij oorspronkelijk als zijn hele leerstellige gedeelte had bedoeld. Toen hij hoofdstuk 2 af had, was hij zo ongeveer klaar om verder te gaan met de stof die we in hoofdstuk 4 hebben, maar hij dwaalde af.

In hoofdstuk 3 begint hij te doen wat hij in hoofdstuk 4 deed:

> Om deze reden ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen bent,
>
> EFEZE 3:1

Maar dan wordt hij afgeleid, zoals dat bij Paulus soms gebeurt. Wanneer hij zegt:

voor jullie die geen Joden zijn, beseft hij dat hij een paar bijzondere dingen wil zeggen over zijn zending onder de heidenen en over het Evangelie voor zover het de heidenen betreft. Die heeft hij in de eerste twee hoofdstukken nog niet gezegd. Hij besluit ze op dit punt maar te zeggen. Het is de verwijzing naar:

voor jullie die geen Joden zijn die hem tot deze uitweiding brengt.

Hij zegt:

2

Rentmeesters van Gods genade

> als u tenminste gehoord hebt van de uitdeling van de genade van God die aan mij gegeven is ten behoeve van u,
>
> EFEZE 3:2

Dat wil zeggen: voor de heidenen. Paulus was een apostel voor de heidenen, en dat is wat hij zegt.

Nogmaals, het Engelse woord ‘dispensation’, dat de HSV hier met ‘uitdeling’ weergeeft, betekent letterlijk ‘rentmeesterschap’. Daarom zegt hij:

Als jullie hebben gehoord dat ik de taak heb gekregen om Gods genade aan jullie door te geven.

Rentmeesterschap over de genade van God hebben, veronderstelt dat de genade van God iets is waarover je rentmeester kunt zijn, iets wat beheerd moet worden. Net als geld: je kunt rentmeester zijn over geld, of je kunt rentmeester zijn over je tijd, of rentmeester over je talenten, of je kunt rentmeester zijn over de genade van God. God geeft je genade, en je wordt de rentmeester van die genade.

Laat me je iets laten zien. Petrus heeft in 1 Petrus een soortgelijke gedachte over rentmeester zijn van de genade van God. Met die genade van God bedoelt hij een gave, een bepaalde gave en roeping uit genade die God heeft gegeven. In 1 Petrus 4:10 en 11 zegt Petrus:

> Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God. Als iemand spreekt, dan als iemand die de woorden van God spreekt; als iemand dient, dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Hem komt de heerlijkheid en de kracht toe, tot in alle eeuwigheid. Amen.
>
> 1 PETRUS 4:10-11

Let op: als je een gave hebt, wat je gave ook mag zijn, is die een aspect van de veelsoortige genade van God. Een genadegave, een charisma. Dat is een genadegave. Je hoort je gave te gebruiken om elkaar te dienen. Als je dat met je gave doet, beheer je de genade die God je heeft gegeven. Je bent een goede rentmeester van de genade van God die je gegeven is.

Hij geeft voorbeelden in vers 11:

Als iemand spreekt, laat hij dan spreken met de woorden van God. Als iemand anderen dient, laat hij dat dan doen met de kracht die God geeft.

Dit zijn dus verschillende gaven, gaven om te spreken en gaven om te dienen. Als je spreekt als iemand die de woorden van God doorgeeft, of dient met de kracht die God geeft, ben je een goede rentmeester. Je dient elkaar met de genade die God je heeft gegeven.

Petrus spreekt dus over de noodzaak een goede rentmeester te zijn van de genade van God die je gegeven is. Daarmee bedoelt hij de gave, de roeping die God je heeft gegeven. God geeft je bepaalde bekwaamheden en een roeping, en vervolgens ben je ervoor verantwoordelijk die voor Hem te gebruiken.

3

Trouw omgaan met gaven en kansen

Denk eraan: in de gelijkenissen over rentmeesters die Jezus vertelde, waren er rentmeesters die van één talent twee talenten maakten, en rentmeesters die van één talent vijf talenten maakten. Als God je bepaalde gaven en genade geeft, kan je gebruik daarvan meer of minder opleveren, afhankelijk van de mate van je trouw en rentmeesterschap.

Je bent bijvoorbeeld geboren in een land waar je toegang hebt tot de Bijbel. Je kunt een goede rentmeester van die gelegenheid zijn. Dat is een gave van God: dat je de Bijbel kunt leren kennen. Nu kan het zijn dat jouw roeping niet ligt in het onderwijzen van de Bijbel. Misschien heb je andere genadegaven waarvoor je meer als rentmeester moet zorgen, en waaraan je meer tijd zult besteden. Maar je zou kunnen stellen dat je, als je toegang tot de Bijbel hebt, er meer of minder energie in kunt steken om die te leren kennen, zodat je anderen kunt onderwijzen. Sommige mensen zullen trouwer of ijveriger zijn in hun studie dan anderen. Daardoor zal hun bediening, waarvoor God hun de genade heeft gegeven, beter of slechter zijn. Als je een gave hebt om op een bepaalde manier te helpen, om te dienen, dan kun je meer of minder vrucht voortbrengen voor het Koninkrijk, afhankelijk van hoe je die gebruikt.

Er zijn bijvoorbeeld mensen met muzikaal talent, christenen die volgens mij een deel daarvan verkwisten door er gewoon op uit te gaan en te proberen met muziek hun brood te verdienen, en misschien zelfs wereldlijke muziek te spelen. Ik denk niet dat het zonde is om wereldlijke muziek te spelen. Ik vind het voor een christen een armzalig gebruik van talent. Ik denk niet dat ze daarmee het beste rentmeesterschap over dat talent uitoefenen. Misschien dragen ze enige vrucht. Ik ken christenen die hun brood verdienen met wereldlijke muziek, en daarnaast af en toe ook christelijke muziek maken als bediening. Dat is beter dan niets, denk ik. Ik veronderstel dat het beter is dan wanneer iemand muzikaal talent heeft en het helemaal niet voor God gebruikt.

Maar als God je een genadegave, een bekwaamheid, een gave heeft gegeven, dan is jouw rentmeesterschap over die gave eigenlijk een persoonlijke zaak. Niemand kan je vertellen in welke mate je die wel of niet op een bepaalde manier moet gebruiken. Maar op een dag zul je voor God staan als een rentmeester die trouw of ontrouw is geweest, of heel trouw of een beetje trouw. Paulus ziet zijn bediening onder de heidenen op die manier. Hij zet al zijn energie in om een goede rentmeester te zijn van die genade die God hem als apostel voor de heidenen heeft gegeven. En om zijn gelegenheden en zijn gaven te gebruiken om de heidenen te winnen.

4

Joden en heidenen samen in één lichaam

Dus zegt hij tegen hen in hoofdstuk 3, vers 2:

> als u tenminste gehoord hebt van de uitdeling van de genade van God die aan mij gegeven is ten behoeve van u, dat Hij mij door openbaring dit geheimenis bekendgemaakt heeft (zoals ik eerder in het kort geschreven heb; waaraan u, als u dit leest, mijn inzicht kunt bemerken in het geheimenis van Christus), dat in andere tijden niet bekendgemaakt is aan de mensenkinderen, zoals het nu geopenbaard is aan Zijn heilige apostelen en profeten door de Geest, namelijk dat de heidenen mede-erfgenamen zijn en tot hetzelfde lichaam behoren en mededeelgenoten zijn van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie, waarvan ik een dienaar geworden ben, krachtens de gave van de genade van God, die mij gegeven is, overeenkomstig de werking van Zijn kracht.
>
> EFEZE 3:2-7

De gave van de genade van God die aan Paulus werd gegeven, heeft dus de vorm van Gods kracht die doeltreffend door hem heen werkt om de heidenen te bereiken. Hier brengt Paulus een begrip ter sprake, en dat staat in vers 3 tot en met 6. Namelijk dat er een verborgenheid was die God kende en die niemand anders kende. In vers 5 staat:

In vroegere tijden is dit niet aan de mensen bekendgemaakt.

Maar de andere kant van dit begrip is dat dit verborgene, dit wat eeuwenlang alleen God wist, nu bekendgemaakt is aan de heilige apostelen en profeten, staat er in vers 5. Paulus hoorde bij hen, volgens vers 3:

Hoe Hij mij door een openbaring het geheim bekend heeft gemaakt.

Hij is een van die apostelen en profeten aan wie dit bekendgemaakt is.

De gedachte dat God in de tijd van het Oude Testament een geheim had, en dat Hij het pas in de dagen van de apostelen openbaarde, houdt in dat er in het Oude Testament profeten en godvrezende mensen waren die eenvoudigweg geen toegang hadden tot deze informatie. Het was een verborgenheid die God nog niet had geopenbaard. Paulus vertelt ons wat die verborgenheid is, namelijk, vers 6:

Dat ook mensen die geen Joden zijn mee mogen erven, bij hetzelfde lichaam horen en door het evangelie delen in Zijn belofte in Christus.

Dat wil zeggen: de verborgenheid en het geheim van God was de gemeente. En dan vooral dat onderdeel van ons begrip van de gemeente, dat de heidenen daarin een gelijke plaats zouden hebben als de Joden. Dat ze in één lichaam zouden delen in hetzelfde voorrecht als de Joden. Niet als proselieten die Joden werden, maar als heidenen die nooit Joden werden, nooit besneden werden, nooit proselieten van het Joodse geloof werden. Maar als heidenen die samen met de Joden ten volle deelden in Gods barmhartigheid en genade en weldaden en voorrechten. Dit is de gemeente die hij in het vorige hoofdstuk beschreef: de scheidingsmuur tussen de Jood en de heiden die afgebroken wordt, en het maken van één nieuwe mens. Dat was een verborgenheid. Die is in deze laatste dagen aan Paulus en aan de andere apostelen en profeten geopenbaard, zegt hij.

5

Wat profeten en engelen nog niet begrepen

Deze gedachte dat het Evangelie, of beter gezegd de gemeente, een verborgenheid was die in de tijd van het Oude Testament verborgen was, maar nu geopenbaard is, vinden we ook elders in de geschriften van Paulus en ook in die van Petrus. Een ander punt van overeenkomst met Petrus staat in 1 Petrus hoofdstuk 1, vers 10 tot en met 12. Petrus zei:

> Naar deze zaligheid hebben de profeten, die geprofeteerd hebben over de genade die aan u bewezen is, gezocht en gespeurd. Zij onderzochten op welke en wat voor tijd de Geest van Christus, Die in hen was, doelde, toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat op Christus komen zou, en ook van de heerlijkheid daarna. Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons dienden in de dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest, Die vanuit de hemel gezonden is; dingen, waarin de engelen begerig zijn zich te verdiepen.
>
> 1 PETRUS 1:10-12

Aan wie? Aan de heidenen aan wie hij schrijft: de genade die tot de heidenen zou komen. Paulus zei dat het geheimenis was dat de heidenen samen met de Joden in één lichaam opgenomen zouden worden. De profeten spraken hier trouwens over. Je kunt het bij de profeten lezen. Ze spreken over het binnenkomen van de heidenen, maar het was voor de lezers van het Oude Testament en voor de profeten die erover spraken niet duidelijk wat dat binnenkomen van de heidenen precies inhield. De Joden dachten allemaal dat dit betekende dat de heidenen allemaal proselieten van het jodendom zouden worden. Ze begrepen het geheimenis niet dat zowel Joden als heidenen hun vroegere identiteit zouden opgeven om één nieuwe mens in Christus te worden. Dat is het geheimenis.

Maar over deze genade die tot jullie zou komen, spraken de profeten. En over de profeten staat er in vers 11 dat ze:

Ze zochten uit op welke tijd en welke omstandigheden de Geest van Christus in hen doelde toen Hij van tevoren vertelde over het lijden van Christus en de heerlijkheid die daarna zou komen.

De heerlijkheden die zouden volgen, zouden niet alleen de opstanding van Christus zijn. Ook de gemeente, die uit Zijn lijden voortkwam, behoort tot de heerlijkheden die op Zijn lijden zouden volgen. Dus het lijden van Christus en de gemeente die door die barensweeën werd voortgebracht, waren het onderwerp waarover de profeten in het Oude Testament schreven. Maar ze begrepen het niet. Ze probeerden er meer van te begrijpen.

Maar er staat in vers 12:

Hun werd duidelijk gemaakt dat ze met die dingen niet zichzelf dienden, maar ons: het gaat om wat jullie nu is verteld door de mensen die jullie het evangelie hebben gebracht door de Heilige Geest die uit de hemel is gestuurd, dingen waar zelfs de engelen graag meer over willen weten.

We zullen zien dat Paulus in Efeze 3 zegt dat de engelen zich hier ook in verdiepen. Petrus en Efeze sluiten hier dus nauw op elkaar aan. De gedachte is dat er geheimenissen waren die zelfs de engelen niet kenden. Geen mens wist ervan. De mensenkinderen waren niet ingelicht. De engelen wisten het niet. Maar nu, in deze laatste dagen in Christus, is God ermee bezig geweest, en het is een wonder voor de engelen, en het is een wonder voor iedereen.

En het was niet aan de profeten om het te weten. De profeten deden navraag naar zulke dingen, maar hun werd gezegd dat het niet aan hen was om het te weten. Hun werd gezegd dat ze niet voor zichzelf dienden. Het was voor ons, dat wil zeggen voor degenen onder ons die nu leven, nadat dit geheimenis door de prediking van de apostelen duidelijk is gemaakt. Degenen die jullie het Evangelie verkondigen, zegt Petrus, door de Heilige Geest. Petrus zegt hier dus hetzelfde als Paulus: hoewel de

profeten over het geheimenis van de gemeente spraken, begrepen ze niet waarover ze schreven. En toen ze ernaar vroegen, kregen ze het antwoord niet te horen. God zei: ‘Sorry, dat is niet aan jullie om te weten. Dat is voor een latere generatie om te weten.’

6

Het geopenbaarde geheimenis bij Paulus

Paulus maakt dezelfde opmerkingen, namelijk dat dit geheimenis vroeger verborgen was, maar nu aan de apostelen geopenbaard is, in minstens drie andere brieven. In Romeinen hoofdstuk 16, vlak voordat hij die brief afsluit, maakt hij dezelfde opmerking. In Romeinen 16:25 en 26 zegt hij:

> Hem nu Die in staat is u vast te doen staan, overeenkomstig mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, overeenkomstig de openbaring van het geheimenis dat door de tijden der eeuwen heen verzwegen was, maar dat nu geopenbaard is en door de profetische Schriften onder alle heidenen bekendgemaakt is, overeenkomstig het bevel van de eeuwige God, om hen tot geloofsgehoorzaamheid te brengen,
>
> ROMEINEN 16:25-26

Deze boodschap, deze openbaring, zei hij, was sinds het begin van de wereld geheimgehouden, maar is nu openbaar gemaakt. Dezelfde gedachte. Hij zegt het ook in Kolossenzen, wat niet verwonderlijk is, aangezien er zoveel overeenkomsten zijn tussen Efeze en Kolossenzen. In Kolossenzen verwoordt hij het iets anders. In Kolossenzen hoofdstuk 1, vers 24 en verder, staat:

> Nu verblijd ik mij in mijn lijden voor u en vervul in mijn vlees wat overblijft van de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de gemeente. Daarvan ben ik een dienaar geworden, overeenkomstig de taak in de dienst van God, die mij met het oog op u gegeven is om het Woord van God te vervullen,
>
> KOLOSSENZEN 1:24-25

Dat wil zeggen, van de gemeente.

> namelijk het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen. Aan hen heeft God willen bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van dit geheimenis onder de heidenen: Christus onder u, de hoop op de heerlijkheid.
>
> KOLOSSENZEN 1:26-27

Trouwens, de Engelse woorden:

Christus in jullie kunnen vertaald worden als ‘Christus onder jullie’. En aangezien hij aan heidenen schrijft, is het mogelijk dat hij zegt dat het geheimenis hier is dat Christus zowel onder de heidenen als onder de Joden zou wonen. Met andere woorden, bedenk dat hij in Efeze zei dat het geheimenis was dat de heidenen en de Joden één lichaam in Christus zouden zijn. Hier spreekt hij over hetzelfde geheimenis dat verborgen was en nu geopenbaard is, en hij verwoordt het anders.

Wanneer hij ons in Efeze vertelt wat dit vroeger verborgen maar nu geopenbaarde geheimenis is, zegt hij in Efeze 3:6 dat de heidenen mede-erfgenamen van hetzelfde lichaam zouden zijn. In Kolossenzen zegt hij dat dit geheimenis is dat Christus in jullie, of Christus onder jullie, dat wil zeggen onder de heidenen, hun hoop op heerlijkheid is. Dat ook de heidenen delen in Christus, dat Hij ook onder hen is, en niet alleen onder de Joden, dat ze samen met de Joden één lichaam in Christus zijn.

En dus vinden we dit idee van iets wat verborgen was en in de tijd van de apostelen, door de apostelen, openbaar is gemaakt, in Romeinen 16 en in Efeze 3. Het idee staat in Kolossenzen 1; het staat in 1 Petrus hoofdstuk 1. Volgens mij is het ook waar Paulus het over heeft in 1 Korinthe 2. In 1 Korinthe hoofdstuk 2 spreekt hij opnieuw over het geheimenis. Hij zegt in vers 7:

> Wij spreken echter de wijsheid van God, als een geheimenis; een wijsheid die verborgen was en die God vóór alle eeuwen voorbestemd heeft tot onze heerlijkheid; een wijsheid die niemand van de leiders van deze wereld gekend heeft. Immers, als zij die gekend hadden, zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben.
>
> 1 KORINTHE 2:7-8

En dan gaat hij in vers 10 verder:

> Aan ons echter heeft God het geopenbaard door Zijn Geest. De Geest immers onderzoekt alle dingen, zelfs de diepten van God.
>
> 1 KORINTHE 2:10

We hebben dus hetzelfde idee: een geheimenis, een wijsheid die niemand eerder kende, maar die God aan ons heeft geopenbaard. Dat wil zeggen, aan de apostelen en profeten, door Zijn Geest. Dit idee is voor Paulus een belangrijk thema. Hij brengt het in zijn geschriften minstens vier keer ter sprake, en Petrus neemt het ook op en zegt het eveneens.

7

Israël en het verborgen plan van God

Waarom wordt er zo de nadruk op gelegd dat het eerder verborgen was? De reden lijkt te zijn dat we niet moeten proberen het Evangelie uit te leggen vanuit de misvattingen die de Joden al hadden. Hij zegt dat wat de Joden dachten, verkeerd was. Het was niet aan hen geopenbaard. Probeer hun vooropgezette ideeën niet te nemen en als interpretatiekader toe te passen op wat het Evangelie is, want zij wisten het niet. Het was niet aan hen geopenbaard. Het was een geheim. Zelfs de profeten die tot hen spraken, wisten het niet. Ze wilden het wel weten, maar God zei:

> Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons dienden in de dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest, Die vanuit de hemel gezonden is; dingen, waarin de engelen begerig zijn zich te verdiepen.
>
> 1 PETRUS 1:12

Petrus zegt dat wij die generatie zijn. Wij zijn degenen die het weten, omdat God het aan ons heeft geopenbaard door de Geest, door de apostelen, enzovoort.

De waarde van die kennis is eenvoudigweg dit: als je het Oude Testament leest, zou je een indruk krijgen van wat Gods plan en bedoeling voor de eeuwen is, en dat zou heel sterk op Israël gericht zijn. De Joden kregen beslist de indruk dat Gods bedoeling in de eeuwigheid was om met Israël, het volk, te werken. Maar in het Oude Testament wordt niet zo duidelijk als je zou wensen dat de heidenen die binnengebracht zullen worden, geen Israël zullen worden. Dat zij binnenkomen, wordt in het Oude Testament vaak genoemd, vooral in Jesaja en de Psalmen. Maar zij zullen dus geen natuurlijk Israël worden. De Joden dachten dat de heidenen eenvoudigweg door proselitisme deel van Israël zouden worden. Wij worden deel van een geestelijk Israël, en het overblijfsel van Israël wordt deel van dat geestelijke Israël.

Er is dus een nieuw Israël, een nieuwe mens, een nieuw verschijnsel dat in het Oude Testament niet duidelijk wordt gemaakt, maar in het Nieuwe wel. Het is niet zo dat het niet in het Oude Testament te vinden is. Het staat er wel. Het is alleen zo dat voor de uitleg van het Oude Testament nodig was dat Jezus het verstand van de apostelen opende, zodat zij de Schriften konden begrijpen. En toen dat eenmaal gebeurd was, zagen ze wat zonder dat inzicht niet begrepen kon worden.

8

Het Oude Testament lezen vanuit het Nieuwe

Tegenwoordig is er bij de studie van het Oude Testament, of van de Bijbel in het algemeen, natuurlijk een groot verschil tussen wat we de benadering vanuit de bedelingenleer noemen en de benadering die niet van de bedelingenleer uitgaat. De benadering vanuit de bedelingenleer lijkt dit punt te missen. Want volgens de hermeneutiek van de bedelingenleer moet je het Nieuwe Testament uitleggen door de lens van het Oude Testament.

Degenen die geen aanhangers van de bedelingenleer zijn, kiezen precies de tegenovergestelde benadering. Wij leggen het Oude Testament uit door de lens van het Nieuwe Testament. Dat wil zeggen, nu we het Nieuwe Testament hebben, kunnen we weten wat het Oude Testament werkelijk zei. Want de geïnspireerde apostelen hebben ons nu Gods duidelijke en definitieve woord over deze zaak gegeven. We weten hoe het verhaal afloopt.

Als je een detectiveverhaal van Sherlock Holmes leest en je weet niet hoe het afloopt, dan kijk je tijdens het lezen naar alle aanwijzingen en trek je vaak verkeerde conclusies. Soms is het verhaal zelfs zo geschreven dat je op een dwaalspoor wordt gebracht, zodat je denkt: ‘Die man is waarschijnlijk de dader.’ En dan is er een verrassend einde: het is iemand anders. Maar als je het verhaal eenmaal hebt gelezen en weet hoe het afloopt, en je weet wie de misdaad werkelijk heeft gepleegd en waarom en hoe, dan krijgen de eerdere aanwijzingen een andere betekenis als je het verhaal opnieuw leest. En dan zul je niet dat dwaalspoor volgen waarop ze je proberen te brengen.

Zo is het ook met de Bijbel. Het Oude Testament bevatte aanwijzingen, maar er is een geheimenis. En het geheimenis werd pas in het Nieuwe Testament geopenbaard. Nu het geheimenis is opgelost, lezen we het Oude Testament, wanneer we het opnieuw gaan lezen, in het licht van wat het Nieuwe Testament ons over de uiteindelijke afloop vertelt. Dat is de juiste manier om de Schrift te bestuderen.

De aanhangers van de bedelingenleer hebben de tegenovergestelde opvatting. Zij zeggen: 'Nee, we moeten ervan uitgaan dat we het Nieuwe Testament, wanneer we het lezen, moeten lezen door de ogen van een Jood die onderwezen is in het Oude Testament.' En omdat een Jood die het Nieuwe Testament niet heeft gelezen, maar alleen het Oude Testament, deze ideeën heeft over de bestemming van Israël enzovoort, moeten we die dus overbrengen naar onze studie van het Nieuwe Testament. Ook al leert het Nieuwe Testament geen van die dingen, we moeten ze erin meenemen alsof ze daar wel geleerd worden, omdat ze in het Oude Testament staan. Uiteindelijk moet je het Nieuwe uitleggen in het licht van het Oude, zegt de aanhanger van de bedelingenleer.

De vraag is natuurlijk, in haar eenvoudigste vorm, deze: welk Testament biedt het interpretatiekader om het andere Testament te lezen? En de opvatting van de bedelingenleer is die van de Joden: je neemt het Joodse kader van het Oude Testament. Wat zeiden de profeten volgens de Joden? Wel, zij hadden gelijk. Nu moeten we hun opvatting aan de apostelen opleggen, alsof de apostelen dat ook moeten geloven. Wanneer je de apostelen dus iets hoort zeggen dat niet erg lijkt op wat de Joden zeiden, herinterpreteer je wat de apostelen zeiden om het te laten passen bij wat de Joden gedacht zouden hebben, met inbegrip van hun misverstanden over het Oude Testament.

Maar Paulus geeft ons juist de opvatting dat zij het in de tijd van het Oude Testament niet wisten. Waarom zou je hun mening dan als uitgangspunt nemen om ook maar iets te interpreteren? Zij tastten in het duister. Het licht ging aan toen Jezus kwam, en de apostelen en profeten ontvingen openbaring over dit geheimenis dat daarvoor niet bekend was. Daarom lezen we het Nieuwe Testament om erachter te komen wie het gedaan heeft, en dan is het raadsel opgelost. Het antwoord is gegeven. Als we vervolgens het Oude Testament lezen, kunnen we de aanwijzingen zien in het licht van de oplossing. Dan hoeven we niet te proberen de aanwijzingen zonder enig licht te

volgen en onze eigen conclusies te trekken, waardoor we soms op een dwaalspoor terechtkomen. De Joden werden soms in een verkeerde richting geleid, omdat ze probeerden gevolgtrekkingen te maken uit wat er gezegd was, maar zonder rekening te houden met wat verborgen was. Zo kwamen ze voorbarig tot verkeerde conclusies.

9

Paulus' opdracht onder de heidenen

Paulus zegt dit in Efeze vooral om nader in te gaan op het feit dat hij een bediening onder de heidenen heeft. Dat is zijn rentmeesterschap. Hij is een apostel voor de heidenen. De reden dat hij zo enthousiast is over het bereiken van de heidenen, is dat hij een openbaring van dit geheimenis heeft: dat de heidenen evenzeer deelhebben aan Gods plan als de Joden, en op dezelfde gronden, onder dezelfde voorwaarden. Dat geeft hem een visie om deze heidenen te bereiken die God heeft willen insluiten. Dat is wat hij hier zegt.

Laten we nu verdergaan. Vers 8:

> Mij, de allerminste van alle heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen,
>
> EFEZE 3:8

Zijn opdracht om te prediken noemt hij een genade die hem gegeven is. Dat komt doordat hij erover spreekt als een gave. Het is zijn roeping; het is zijn levenswerk. God heeft hem begiftigd en geroepen om naar de heidenen te gaan. Dat is een genade die hem gegeven is, waardoor hij onder de heidenen doeltreffend kan zijn, waar anderen dat misschien niet zouden zijn.

Paulus had niet zo'n grote genade voor de Joden. Dat wil zeggen: hij had onder de Joden niet zo'n doeltreffende bediening als onder de heidenen. Telkens wanneer hij probeerde de Joden gunstig te stemmen of het hun naar de zin te maken, of de synagoge binnenging om hen te proberen te bereiken, liep het er gewoonlijk op uit dat ze hem de synagoge uit gooiden en vervolgens ook de stad uit. Gelukkig kwamen er

ondertussen enkele heidenen tot behoud, maar de Joden wezen hem over het algemeen af. Op zijn leven rustte geen genade, geen zalving om de Joden te bereiken, maar wel om de heidenen te bereiken.

Hij zegt:

> Mij, de allerminste van alle heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, en allen te verlichten, opdat zij mogen begrijpen wat de gemeenschap aan het geheimenis inhoudt, dat door de eeuwen heen verborgen is geweest in God, Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus,
>
> EFEZE 3:8-9

Hij predikt nu dus onder de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus, om aan alle mensen bekend te maken, dat zouden de Joden en de heidenen zijn, wat de gemeenschap van het geheimenis is. Het woord ‘gemeenschap’ betekent eigenlijk zoiets als eenheid of onderlinge verbondenheid. Als dat zo is, kunnen we zien dat Paulus de eenheid van de heidenen en de Joden in de gemeente voor ogen heeft. Het rentmeesterschap, de gemeenschap van het geheimenis, is een wat vreemde uitdrukking, maar hij heeft al aangegeven dat het geheimenis de gemeente is. De gemeente is het geheimenis, en daarom is de gemeenschap van het geheimenis, de eenheid of de onderlinge verbondenheid van het geheimenis, de eenheid van de Joden en de heidenen.

Paulus predikt dus onder de heidenen, zodat alle mensen kunnen zien dat deze heidenen door God worden aanvaard in één gemeenschap met de eerdere heiligen, de Joden. En zo kan Paulus door het insluiten van heidenen de waarheid van dit geheimenis, van deze eenheid, aantonen. Dit geheimenis, zegt hij:

dat sinds het begin van de tijden verborgen is gebleven in God.

Natuurlijk heeft hij dat in vers 5 al gezegd. Maar vervolgens zegt hij dat het was:

10

Engelen leren Gods wijsheid door de gemeente

> en allen te verlichten, opdat zij mogen begrijpen wat de gemeenschap aan het geheimenis inhoudt, dat door de eeuwen heen verborgen is geweest in God, Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus, opdat nu door de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelvuldige wijsheid van God bekendgemaakt zou worden, volgens het eeuwige voornemen dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere.
>
> EFEZE 3:9-11

Hier belicht hij het vanuit een andere hoek. Hij zei eerder in vers 5 dat het voor de mensenkinderen verborgen was, maar nu aan de mensenkinderen bekendgemaakt wordt door de prediking van de heilige apostelen en profeten. Maar vervolgens zegt hij dat het verborgen was in God, maar nu geopenbaard wordt aan de overheden en machten. Dat wil zeggen: het was niet alleen voor mensen verborgen en wordt nu aan mensen geopenbaard. Het was vroeger zelfs voor engelen verborgen. Het was verborgen in God, in Zijn geheime raadsbesluiten. Niet alleen begrepen mensen het niet, maar ook engelen begrepen het niet: de overheden en machten in de hemelse gewesten. Maar nu Hij het door de prediking van de apostelen en profeten aan mensen bekendmaakt, maakt Hij het tegelijkertijd ook aan de engelen bekend. Dat wil zeggen

dat God door de gemeente Zijn veelvuldige wijsheid aan de overheden en machten bekendmaakt. Zelfs zij wisten dit allemaal niet. Dit loopt ongetwijfeld parallel met de uitspraak van Petrus:

> Aan hen werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar ons dienden in de dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest, Die vanuit de hemel gezonden is; dingen, waarin de engelen begerig zijn zich te verdiepen.
>
> 1 PETRUS 1:12

Dat is 1 Petrus 1:12, nadat hij heeft besproken dat de profeten het niet wisten, maar dat hun geopenbaard werd dat het voor een latere generatie bestemd was, en dat zijn wij. Dan zegt hij:

Dingen waar zelfs de engelen graag meer over willen weten.

Het klinkt alsof Petrus hier precies de gedachtegang van Paulus volgt. Niet alleen wij hebben nu de nieuwe openbaring van dit geheimenis, maar ook de hemelbewoners, de engelen in de hemel, zien het en leren er iets van. Ze leren hoe wijs God is. Ze leren de veelvuldige wijsheid van God kennen.

Veelvuldig betekent veelzijdig, of met veel aspecten. De veelvuldige genade van God betekent dat het een genade van God is die veel kanten heeft, heel, heel veel aspecten. De overheden en machten in de hemel waren zeker niet onbekend met Gods genade. Maar ze wisten niet hoeveel aspecten Gods genade had, totdat ze zagen dat Hij de heidenen samen met de Joden opnam. Gedurende de hele oudtestamentische periode keken de engelen toe hoe God met Israël werkte, en ze zagen Zijn genade aan het werk bij Israël. Maar Hij ging grotendeels aan de heidenen voorbij en deed niets onder hen. De engelen zagen hoe God in Zijn barmhartigheid Israëls zonden en opstanden verdroeg en hun nog een kans gaf. Ze zagen daar in Israël de genade van God aan het werk. Maar ze wisten niet hoe gevarieerd Zijn genade was, totdat ze begonnen te zien dat de heidenen mochten binnenkomen en in Zijn barmhartigheid werden

opgenomen. Zo worden Zijn veelkleurige of veelzijdige genade en wijsheid nu bekendgemaakt aan de overheden en machten in de hemelse gewesten, terwijl die voorheen zelfs voor hen verborgen waren.

11

De gemeente als Gods eeuwige voornemen

Hij zegt in vers 11:

Volgens het eeuwige plan dat Hij heeft uitgevoerd in Christus Jezus, onze Heer.

[Vertalersnoot: De Engelse Bijbelvertaling van de spreker gebruikt hier ‘accomplished’: ‘verwezenlijkt’ of ‘tot stand gebracht’. De HSV heeft ‘gemaakt heeft’. De volgende uitleg sluit aan bij de Engelse formulering.]

Nogmaals, ik wil het niet speciaal op de aanhangers van de bedelingenleer gemunt hebben, maar dit is een punt dat mij zorgen baart. De aanhangers van de bedelingenleer geloven dat de gemeente voor God eigenlijk een soort gedachte achteraf is. Zo formuleren ze het niet echt, maar de gemeente is een tussenzin in Gods handelen. God houdt Zich in de geschiedenis voornamelijk met Israël bezig, en Israël wees Zijn behoud af toen Jezus hier was. Daarom nam Hij het weg. Later zal Hij het voor hen terugbrengen en het duizendjarige koninkrijk voor hen oprichten wanneer Hij terugkomt. Dat is de visie van de bedelingenleer.

Omdat Israël nogal koppig is en niet zo snel bijdraait, doet God intussen iets anders. Vanaf het moment dat Israël Christus afwees tot het moment dat ze Hem aannemen en Hij naar hen terugkomt, heeft Hij er nog een ander project bij, en dat is de gemeente. De gemeente wordt behandeld alsof ze een soort tweede project is, een gedachte achteraf, iets bijkomstigs waarmee God Zich bezighoudt tot het moment dat Israël bijdraait. Ik zeg het wat botter dan de meeste aanhangers van de bedelingenleer zouden doen, maar zij gebruiken het woord ‘tussenzin’: de gemeente is een tussenzin in Gods handelen met Israël.

Paulus was hier blijkbaar niet van op de hoogte, want Paulus zei dat de gemeente Gods eeuwige voornemen is:

Het eeuwige plan dat Hij heeft uitgevoerd in Christus Jezus, onze Heer.

De gemeente is door Christus tot stand gebracht. Wat heeft Hij tot stand gebracht? Dat de Jood en de heiden één nieuwe mens in Christus zijn geworden. Dat is de gemeente. Dat was Gods eeuwige voornemen. Het is niet iets bijkomstigs. Het is geen tussenzin in Zijn grotere voornemen. Dit is het, het voornemen van de eeuwigheid. Alles wat God ooit heeft gedaan, heeft toegewerkt naar dit hoogtepunt: de schepping van een nieuwe mens in Christus, bestaande uit Jood en heiden.

12

Van Paulus' gevangenschap naar zijn gebed

> In Hem hebben wij de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen, door het geloof in Hem. Daarom vraag ik u dat u de moed niet verliest vanwege mijn verdrukkingen omwille van u, want dat is uw heerlijkheid.
>
> EFEZE 3:12-13

Het is mogelijk dat vers 13 oorspronkelijk bedoeld was als het slot van vers 1. Bedenk dat vers 1 de zin niet afmaakte:

> Om deze reden ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen bent,
>
> EFEZE 3:1

Daarna komt al dat andere wat we hebben behandeld. Misschien was hij van plan die zin met vers 13 af te sluiten:

Ik vraag jullie om de moed niet te verliezen door wat ik voor jullie moet doorstaan, want dat is jullie tot eer.

Dat zou een logische afsluiting van die zin zijn. Het is niet duidelijk of dat oorspronkelijk de bedoelde afsluiting van die specifieke zin was, want Paulus maakt de zin eigenlijk nooit af. Maar in vers 14 zegt hij:

> Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus, naar Wie elk geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,
>
> EFEZE 3:14-15

En dan geeft hij een gebed.

Paulus neemt niet zelden gebeden op die hij voor zijn lezers bidt: ‘Dit is wat ik voor jullie bid. Dit bid ik voor jullie.’ Deze brief heeft er echter twee. Het eerste stond in hoofdstuk 1, in vers 15. Daar staat:

> Daarom, omdat ook ik gehoord heb van het geloof in de Heere Jezus onder u, en van de liefde voor alle heiligen, houd ik niet op voor u te danken, als ik in mijn gebeden aan u denk,
>
> EFEZE 1:15-16

Dan geeft hij zijn gebed:

> opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de heerlijkheid, u de Geest van wijsheid en van openbaring geeft in het kennen van Hem,
>
> EFEZE 1:17

Enzovoort, enzovoort. Daar hebben we het al over gehad. Maar nu heeft hij nog een gebed dat hij voor hen bidt en dat hij hier vermeldt, een nogal uitgebreid gebed. Maar in vers 14 zegt hij:

Om die reden.

Om welke reden? Zo begon hij ook vers 1 van dit hoofdstuk:

> Om deze reden ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen bent,
>
> EFEZE 3:1

13

Hoe Gods waarheid Paulus tot gebed brengt

In hoofdstuk 3, vers 1 moet de reden beslist liggen in al die waarheid die hij in hoofdstuk 2 heeft uiteengezet, of in de hoofdstukken 1 en 2. Volgens mij worden deze twee gebeden opgeroepen en ingegeven door het nadenken over bepaalde waarheden. De waarheden die hij in Efeze 1:1 tot en met 14 heeft uiteengezet, vormen in zekere zin een heel gedetailleerd theologisch kluwen. Het is een heel lange, ingewikkelde zin, maar vol belangrijke waarheid. Vanwege die waarheid in Efeze 1:1 tot en met 14 bidt hij het gebed van Efeze 1:15 tot en met 23.

Daarom denk ik in mijn gebeden aan jullie.

Vanwege deze waarheden bid ik voor jullie.

Op welke manier riepen die waarheden dat gebed op? Die waarheden waren dat God iets heel diepgaands aan het doen is. Het heeft te maken met Zijn uitverkiezing, het heeft te maken met een erfenis, het heeft te maken met het openbaar worden van Zijn wijsheid, en met dat alles. En hij zegt:

Daarom bid ik dat jullie deze dingen zullen begrijpen, dat God jullie inzicht zal geven en dat jullie Hem door openbaring zullen leren kennen.

Dat gebed kwam voort uit het feit dat hij sprak over dingen die zo diepgaand waren, dat hij dacht dat ze misschien moeite zouden hebben om ze te begrijpen. Daarom bad hij voor hen.

Dan staat er in hoofdstuk 2 nog meer waarheid over de gemeente en over alle verschillende manieren waarop de gemeente in die verschillende beeldspraken wordt voorgesteld. Ook dat brengt hem tot gebed. Heel goed mogelijk zegt hij in hoofdstuk 3, vers 1:

Om die reden, vanwege deze waarheden, bid ik voor jullie.

Maar in de verzen 2 tot en met 13 dwaalt hij af. In vers 14 komt hij erop terug:

> Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus,
>
> EFEZE 3:14

Dat is vanwege de waarheden in hoofdstuk 2, wat hij in vers 1 bijna begon te zeggen.

Met andere woorden, er zijn verschillende mogelijke plaatsen waar Paulus de gedachte zou kunnen hervatten die hij in vers 1 afbrak. Het is moeilijk te zeggen welke daarvan de juiste is. Maar het is logisch dat het gebed van de verzen 14 tot en met 21 in hoofdstuk 3 zou worden opgeroepen door het nadenken over de waarheden van hoofdstuk 2. Laat me het gebed aan je voorlezen, dan zal ik je vertellen waarom.

14

Een gebed om Gods volheid in Zijn tempel

> naar Wie elk geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt, opdat Hij u geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de innerlijke mens, opdat Christus door het geloof in uw harten woont en u in de liefde geworteld en gefundeerd bent, opdat u ten volle zou kunnen begrijpen, met alle heiligen, wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is, en u de liefde van Christus zou kennen, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld zou worden tot heel de volheid van God. Hem nu Die bij machte is te doen ver boven alles wat wij bidden of denken, overeenkomstig de kracht die in ons werkzaam is, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid. Amen.
>
> EFEZE 3:15-21

Daar heb je zijn gebed. Dit gebed houdt volgens mij verband met de waarheden die hij in hoofdstuk 2 naar voren bracht. Net zoals het gebed aan het einde van hoofdstuk 1 verband houdt met de waarheden die hij eerder in hoofdstuk 1 had genoemd. De waarheden in hoofdstuk 2 waren dat God in de gemeente een nieuwe mens heeft geschapen, die ook een nieuwe tempel is. En waar dit gebed uiteindelijk op neerkomt, is wat er in vers 19 staat:

Dat jullie vervuld mogen worden met heel de volheid van God.

De tempel van de Heilige Geest, waarover hij als laatste sprak in Efeze 2, moet vervuld worden met de heerlijkheid van God, vervuld met de volheid van God. Zo zegt hij ook in vers 21:

Laat Hem de eer krijgen in de gemeente.

De heerlijkheid van God vervulde de tempel. Omdat wij de tempel zijn, omdat wij het nieuwe lichaam van Christus zijn, moeten wij vervuld worden met God, zoals Christus vervuld was met God, en vervuld met heerlijkheid zoals de tempel vervuld was met heerlijkheid. Daarom bidt hij voor de gemeente dat deze dingen zo zullen zijn.

15

Bidden tot de Vader in Jezus' naam

Er zijn een paar interessante dingen aan dit gebed waar ik bij wil stilstaan. Allereerst, tot Wie bidt Paulus? Bidt hij tot Jezus? Niemand in de Bijbel bidt tot Jezus, behalve Stefanus wanneer hij zegt:

> En zij stenigden Stefanus, terwijl deze Jezus aanriep en zei: Heere Jezus, ontvang mijn geest.
>
> HANDELINGEN 7:59

en Johannes, in het laatste gebed in Openbaring:

> Hij Die van deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig. Amen. Ja, kom, Heere Jezus!
>
> OPENBARING 22:20

Die twee gebeden werden natuurlijk uitgesproken door mannen die naar Jezus keken. Ze ontvingen daadwerkelijk openbaringen van Jezus en spraken tot Hem. Maar gewoon bidden is in de Bijbel nooit tot Jezus gericht. Jezus leerde ons bidden:

Onze Vader.

Hij zei niet dat we tot Hem moesten bidden. Hij zei dat we tot de Vader moesten bidden.

Jezus zegt in Johannes 16:

> En op die dag zult u Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u de Vader zult bidden in Mijn Naam, zal Hij u geven.
>
> JOHANNES 16:23

Jezus gaf dus niet aan dat bidden tot Hem ooit de norm zou worden. En Paulus bidt, zoals je weet, in overeenstemming met het hele onderwijs van het Nieuwe Testament, tot Wie?

> Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus, naar Wie elk geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,
>
> EFEZE 3:14-15

Ik vraag deze dingen aan de Vader. Daarom is normaal christelijk bidden eigenlijk tot de Vader gericht. Bidden tot Jezus is eenvoudigweg geen Bijbels patroon en wordt in de Schrift niet geboden of onderwezen. Natuurlijk spraken de discipelen tot Jezus toen ze bij Hem op aarde waren, net als Stefanus en Johannes toen ze visioenen van Christus zagen. Ik wil niet suggereren dat Jezus je niet kan horen als je tot Hem spreekt. Het is alleen zo dat er in de Schrift geen precedent of onderwijs is dat het idee van bidden tot Jezus ondersteunt. Jezus is niet gekomen om voor jou de plaats van de Vader in te nemen. Hij is gekomen om je bij de Vader te brengen. Hij is gekomen om je met de Vader te verzoenen.

16

Jezus herstelt onze relatie met de Vader

> God was het namelijk Die in Christus de wereld met Zichzelf verzoende, en aan hen hun overtredingen niet toerekende; en Hij heeft het woord van de verzoening in ons gelegd.
>
> 2 KORINTHE 5:19

dat wil zeggen, met de Vader Zelf.

Het probleem voordat Jezus kwam, was dat de mens van God vervreemd was. Jezus kwam om die situatie recht te zetten en die relatie te herstellen, zodat we nu een relatie met de Vader kunnen hebben. Dat was de oorspronkelijke bedoeling. Zoveel mensen voelen zich nog steeds even ongemakkelijk bij God de Vader als ze zich zouden hebben gevoeld als Jezus nooit gekomen was, maar bij Jezus voelen ze zich op hun gemak. Op de een of andere manier denken ze dat Jezus hun meer ter wille is, hun gunstiger gezind is dan de Vader, vriendelijker of zoiets. Dat is gewoon een leugen van de duivel. Jezus staat niet méér aan onze kant dan de Vader. Het is God Die de wereld zo liefhad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gezonden.

> Hierin is de liefde van God aan ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat wij zouden leven door Hem. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon zond als verzoening voor onze zonden.
>
> 1 JOHANNES 4:9-10

Daarom lijkt het erop dat christenen zich weer moeten richten naar de Bijbelse ideeën over een relatie met God, met de Vader door Jezus.

17

Gods familie in de hemel en op aarde

Om die reden bidt Paulus tot de Vader van onze Heere Jezus Christus. Vers 15 zegt:

aan Wie de hele familie in de hemel en op aarde haar naam dankt.

Het woord dat daar in het Engels met ‘family’, ‘familie’, is vertaald, is in het Grieks eigenlijk ‘vaderschap’:

Aan Wie al het vaderschap in de hemel en op aarde zijn naam dankt.

Het is niet helemaal duidelijk hoe dat gebruikt moet worden, dus vertalers geven het soms gewoon weer met ‘familie’. Maar vaderschap en familie zijn niet precies hetzelfde woord en zelfs niet hetzelfde begrip.

Als hij alleen maar ‘de hele familie’ zegt, dan introduceert hij opnieuw een andere beeldspraak voor de gemeente. De gemeente is een familie. Ze is een lichaam. Ze is een nieuwe mens. Ze is een tempel. Ze is een gemeenschap. Ze is dit, ze is dat, en ze is ook een familie. Later, in hoofdstuk 5, is ze een bruid, een vrouw. Maar het is heel goed mogelijk dat Paulus familie bedoelt wanneer hij zegt:

> Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heere Jezus Christus, naar Wie elk geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,
>
> EFEZE 3:14-15

Een familie ontleent haar naam aan de vader in het gezin, niet aan de moeder. De meisjesnaam van mijn vrouw was anders dan mijn achternaam. Toen we trouwden, nam ze mijn achternaam aan, en sindsdien heeft het hele gezin mijn achternaam gedragen. Dat is normaal. Zo heeft God gezinnen ingericht. Het is ergens een beeld van, namelijk dat de hele familie van God haar naam aan de Vader ontleent. Wij zijn Gods familie. Maar ik weet niet zeker of Paulus dat bedoelt.

Als hij dat hier bedoelt, laat hij ons in elk geval dit zien: dat de familie deels in de hemel en deels op aarde is.

Veel christenen zijn al gestorven. Misschien de meeste christenen wel. Dat is moeilijk te zeggen, want sommigen zeggen dat er vandaag meer mensen in leven zijn die behouden zijn dan in de hele geschiedenis bij elkaar. Ik weet niet of dat waar is of niet. Natuurlijk weet niemand behalve God hoeveel echte christenen er zijn. Maar het is een feit dat een enorm percentage van de familie nu in de hemel is, terwijl een ander percentage van diezelfde familie op aarde is. Het is allemaal één familie. We zijn verbonden met degenen die vóór ons hebben geleefd. We zijn gewoon broers en zussen in een familie.

Het is alsof twee ouders een paar honderd jaar zouden kunnen leven en gedurende honderden jaren kinderen zouden kunnen krijgen, terwijl hun kinderen een normale levensduur hadden. De ouders zouden dan nog baby's kunnen krijgen nadat hun oudere kinderen al gestorven waren. Maar het blijft hetzelfde gezin, ook als hun broers en zussen al gestorven waren voordat zij geboren werden. God krijgt al duizenden jaren kinderen. Maar Hij is dezelfde God, het is dezelfde familie. Een deel van de familie is al naar de hemel gegaan; een deel is nog op aarde. Dat is het beeld van de gemeente dat hij ons geeft. Het is een werkelijkheid die door de eeuwen heen voortduurt, door de millennia heen.

Maar als het woord ‘familie’ vertaald werd met ‘vaderschap’, wat eigenlijk de juistere vertaling is:

‘aan Wie het hele vaderschap, al het vaderschap in de hemel en op aarde, zijn naam dankt’, dan zou dat misschien een iets andere gedachte overbrengen: dat het vaderschap zelf zijn geldigheid ontleent aan het vaderschap van God. Maar het is niet duidelijk waarom Paulus hier dat punt zou maken. Het zou wel meer overeenkomen met de betekenis van de Griekse woorden die hij gebruikte. Ik moet bekennen dat deze uitspraak me altijd voor een raadsel heeft gesteld, vanwege de bewoording die hij gebruikt. Die maakt niet erg duidelijk welk punt hij in vers 15 probeert over te brengen.

18

De Geest versterkt de innerlijke mens

Maar hij bidt wel tot de Vader, en in vers 16 bidt hij dit:

> opdat Hij u geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid,
>
> EFEZE 3:16

De rijkdom van Zijn heerlijkheid is, denk ik, zoiets als Gods voorraadkamer van alles wat Hij is en bezit. Elders zegt Paulus tegen de Filippenzen:

> Maar mijn God zal u, overeenkomstig Zijn rijkdom, voorzien van alles wat u nodig hebt, in heerlijkheid, door Christus Jezus.
>
> FILIPPENZEN 4:19

Dat is Filippenzen hoofdstuk 4, vers 19.

Als God in je lichamelijke behoeften voorziet, doet Hij dat vanuit Zijn voorraadkamer met de rijkdom van Zijn heerlijkheid. Zo heeft Paulus het hier ook over God Die ons iets schenkt vanuit de rijkdom van Zijn heerlijkheid, maar hier gaat het niet om lichamelijke dingen.

Hij bidt dat zij ‘met kracht gesterkt’ worden. Het woord dat hier met ‘kracht’ is vertaald, is dunamis. Dat gebeurt ‘door Zijn Geest’.

We weten dat de Geest kracht hoort te geven.

> maar u zult de kracht van de Heilige Geest ontvangen, Die over u komen zal; en u zult Mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde.
>
> HANDELINGEN 1:8

zei Jezus in Handelingen 1:8. Hij bidt dus dat we door Zijn Geest met Zijn kracht versterkt zullen worden in de innerlijke mens.

Dit is belangrijk, want als we denken aan de kracht die de Heilige Geest geeft, denken we misschien vooral aan spectaculaire gaven, het doen van wonderen, genezingen enzovoort. Als de kracht van de Geest aanwezig is in een samenkomst, vatten veel mensen zo'n uitspraak op als iets wat betekent dat er bijzondere dingen gebeuren in die samenkomst. Dat er uiterlijke, spectaculaire verschijnselen plaatsvinden en dat daarin de kracht van de Geest zichtbaar wordt. Paulus bidt dat de kracht, of de

dunamis, van de Geest zichtbaar zou worden doordat wij in onze innerlijke mens versterkt worden. Dat wil zeggen: de kracht van de Geest is er voornamelijk op gericht iets vanbinnen te bewerken, in de innerlijke mens.

Ik weet niet hoe het in de NIV of sommige nieuwere vertalingen staat, maar ze zeggen ‘in the inner person’, omdat ze bezwaar zouden hebben tegen het gebruik van het mannelijke Engelse woord ‘man’. Hebben vrouwen een ‘inner man’, een innerlijke mens? Ja, dat hebben ze, geloof het of niet. De psychologen zeggen dat je een innerlijk kind hebt. Wisten jullie, vrouwen, dat jullie een innerlijke mens hebben? Ik geloof niet in het innerlijke kind, maar ik geloof zeker in de innerlijke mens.

Petrus zegt in 1 Petrus hoofdstuk 3 tegen de vrouwen, in vers 3 en 4:

> Uw sieraad moet niet bestaan in iets uiterlijks: het vlechten van het haar, het dragen van gouden sieraden of het aantrekken van mooie kleren; maar uw sieraad moet zijn de verborgen mens van het hart, met het onvergankelijke sieraad van een zachtmoedige en stille geest, die kostbaar is voor God.
>
> 1 PETRUS 3:3-4

De New King James zegt ‘person of the heart’.

Het sieraad van de vrouwen is te vinden in hun innerlijke mens, in de verborgen mens van het hart. Het Engelse ‘man’ is hier duidelijk niet specifiek mannelijk bedoeld; het betekent ‘persoon’, en daarom geeft de New King James het weer met ‘person’.

19

Lichaam, ziel en geest

Maar er is de innerlijke mens en de uiterlijke mens. Paulus zei, zoals je je herinnert, in 2 Korinthe 4:

> Ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd.
>
> 2 KORINTHE 4:16

Dat staat in 2 Korinthe 4:16. De uiterlijke mens en de innerlijke mens worden als een tweedeling tegenover elkaar gezet. Onder theologen woeden daar enkele discussies over. Misschien interesseren die je helemaal niet, maar ze gaan over de vraag of de mens in wezen uit twee of uit drie delen bestaat. Met andere woorden: of de menselijke natuur uit twee delen of uit drie delen bestaat.

We zijn waarschijnlijk vooral vertrouwd met de trichotomische opvatting dat we lichaam, ziel en geest zijn: drie delen. Er zijn veel geleerden die betogen dat we eigenlijk maar uit twee delen bestaan. Dat ziel en geest in wezen hetzelfde betekenen. Dat we enerzijds het lichaam zijn, en dat zich vervolgens in het lichaam de ziel of geest bevindt. Je zou dit de innerlijke mens en de uiterlijke mens kunnen noemen. Het lichaam is de uiterlijke mens, en de ziel of geest is de innerlijke mens. Wanneer er over de ziel of over de geest gesproken wordt, zijn dat gewoon onderling uitwisselbare termen.

Het is heel moeilijk om over die vraag te beslissen. Er zijn plaatsen waar het lichaam, de ziel en de geest los van elkaar worden genoemd, al zijn het er niet zo veel. De voornaamste tekst hierover staat in 1 Thessalonicenzen hoofdstuk 5. In 1 Thessalonicenzen 5:23 staat:

> En moge de God van de vrede Zelf u geheel en al heiligen, en mogen uw geheel oprechte geest, de ziel en het lichaam onberispelijk bewaard worden bij de komst van onze Heere Jezus Christus.
>
> 1 THESSALONICENZEN 5:23

Dit is zo ongeveer de enige plaats in de Bijbel waar de geest, het lichaam en de ziel allemaal als afzonderlijke delen worden genoemd.

Er is echter nog een andere plaats waarvan men denkt dat die een onderscheid leert tussen de geest en de ziel. Dat is in Hebreeën hoofdstuk 4, vers 12. In Hebreeën 4:12 staat:

> Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot op de scheiding van ziel en geest, van gewrichten en merg, en het oordeelt de overleggingen en gedachten van het hart.
>
> HEBREEËN 4:12

Dus als het scheiding kan maken tussen de ziel en de geest, moet er een verschil zijn tussen ziel en geest.

Degenen die de dichotomische opvatting aanhangen en geloven dat de ziel en de geest hetzelfde zijn, denken eenvoudigweg dat de schrijver van Hebreeën zegt dat het Woord van God scheiding maakt tussen de innerlijke mens en de uiterlijke mens. De innerlijke mens is de ziel en de geest. De uiterlijke mens is de gewrichten en het merg. En het Woord maakt scheiding tussen de ziel en de geest aan de ene kant en de gewrichten en het merg aan de andere kant van die scheiding. Ook dat is een mogelijke lezing. Het is dus eigenlijk bijna onmogelijk om zeker te weten welke opvatting juist is,

en soms loopt de discussie hoog op. Eén ding kunnen we zeggen: of er nu drie delen zijn of twee delen, we weten dat er minstens twee delen zijn. Of die innerlijke mens kan worden verdeeld in geest en ziel, twee verschillende entiteiten, of dat het één complexe entiteit is, is misschien een kwestie van haarkloverij die voor een godvruchtig leven niet nodig is. We moeten echter wel weten dat de uiterlijke mens niet met de innerlijke mens vereenzelvigd mag worden.

20

Innerlijke vernieuwing en overwinning

> Daarom verliezen wij de moed niet; integendeel, ook al vergaat onze uiterlijke mens, toch wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd.
>
> 2 KORINTHE 4:16

In Romeinen 7:22 maakt Paulus onderscheid tussen de waarden van zijn innerlijke mens en zijn uiterlijke mens. Hij zegt in Romeinen 7:22:

> Want naar de innerlijke mens verheug ik mij in de wet van God. Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn verstand strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is.
>
> ROMEINEN 7:22-23

Dat wil zeggen: mijn lichaam, mijn uiterlijke mens.

Mijn verstand is de innerlijke mens. Mijn lichaam is de uiterlijke mens. In de innerlijke mens heb ik bepaalde waarden. Mijn uiterlijke mens werkt niet helemaal mee. Maar als de innerlijke mens sterk is, heerst die natuurlijk over de uiterlijke mens. Als de uiterlijke mens sterk is, heerst die over de innerlijke mens.

Misschien verheugde Paulus zich daarom in zijn zwakheden in 2 Korinthe 12, omdat hij, wanneer hij verzwakt werd in zijn uiterlijke mens, vernieuwd werd in zijn innerlijke mens.

Hij zei:

> Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, brengt in ons een allesovertreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg.
>
> 2 KORINTHE 4:17

De innerlijke mens.

Paulus bidt hier voor de innerlijke mens. Hij spreekt over de kracht van de Heilige Geest, maar hij spreekt niet over de kracht van de Heilige Geest in termen van krachtmetingen met demonen en met ongelovigen en het doen van wonderen en tekenen enzovoort. Niet dat Paulus daar allemaal niet in gelooft; dat doet hij zeker wel. Paulus verrichtte al die soorten wonderen. Maar zijn gebed is niet dat de gemeente meer van dit soort wonderen zal hebben door de werking van de kracht van de Geest. Zijn gebed is dat de kracht van de Geest Zijn belangrijkste en meest veeleisende werk zal doen. En dat is de vernieuwing van de innerlijke mens en het versterken van de innerlijke mens tegen de verleidingen van de uiterlijke mens. Hij zegt:

> opdat Hij u geeft, naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de innerlijke mens,
>
> EFEZE 3:16

21

Christus woont in ons door Zijn Geest

Ten tweede, vers 17:

> opdat Christus door het geloof in uw harten woont.
>
> EFEZE 3:17

Hier zien we een interessante verschuiving in het denken van Paulus, want vooral in hoofdstuk 1 sprak hij erover dat wij in Christus zijn, niet dat Christus in ons is. Het is steeds: ‘in Christus, in Christus, in Christus, in Christus’. Als gemeenschap zijn we in Christus. We maken deel uit van het gemeenschappelijke verschijnsel, de gemeenschappelijke werkelijkheid die God in Christus heeft geschapen. Maar individueel is Christus in ons, en Zijn Geest is in onze innerlijke mens, en we worden vervuld met de volheid van God, vers 19.

We kunnen zien dat Paulus beide dingen in gedachten heeft. Wij zijn niet alleen in Christus, maar Hij is ook in ons. De Geest is in onze innerlijke mens. Christus is in ons hart, en de volheid van God vervult ons, zodat Hij verheerlijkt wordt. Zijn heerlijkheid is in de gemeente. De gemeente is in Hem, maar Hij is ook in de gemeente. In dit gebed wordt dus de andere kant hiervan benadrukt. Paulus weet dat wij in Christus zijn, maar hij bidt dat Christus in ons zal zijn, dat Hij door het geloof in ons hart zal wonen.

Dat is iets interessants, want het woord ‘wonen’ betekent natuurlijk dat je daar leeft en daar blijft, dat je daar je thuis van maakt. Als iemand geloof heeft, komt Jezus dan in zijn hart? Blijkbaar wel, in de betekenis waar Paulus het over heeft. We weten dat Christus Jezus Zelf in werkelijkheid aan de rechterhand van God de Vader is. Hij zit niet binnen in ons. Het opstandingslichaam van Jezus heeft vlees en beenderen. En als je een christen ontleedt, zul je daarbinnen geen extra stel vlees en beenderen aantreffen van een andere persoon die daar woont. Jezus is aan de rechterhand van God de Vader, en de gemeente wacht op Zijn terugkeer. Maar door Zijn Geest woont Christus door het geloof in onze harten.

We weten dat wanneer Paulus spreekt over Christus Die in onze harten woont, hij eigenlijk hetzelfde bedoelt als de Heilige Geest, de Geest van Christus in onze harten. Dat maakt hij heel duidelijk in Romeinen hoofdstuk 8, vers 9 en 10:

> Maar u bent niet in het vlees, maar in de Geest, wanneer althans de Geest van God in u woont. Maar als iemand de Geest van Christus niet heeft, die is niet van Hem. Als Christus echter in u is, dan is het lichaam wel dood vanwege de zonde, maar de geest is leven vanwege de gerechtigheid.
>
> ROMEINEN 8:9-10

Let er nu op dat hij zegt:

‘als de Geest van God in jullie woont’. Dat is de Geest van Christus, en daarom:

als Christus in jullie is.

De Geest van Christus in je is Christus in je.

Zijn lichaam, Zijn opstandingslichaam, zit voor zover ik weet volgens de Schrift aan de rechterhand van God de Vader. Maar Zijn Geest is in mij en in jou, en daarom is Hij in ons. Christus is in ons door Zijn Geest. De Geest versterkt dus onze innerlijke mens en is Christus in ons. De Geest van Christus is in ons, zodat het leven van Christus in ons zichtbaar kan worden en door ons heen geleefd kan worden, door het geloof.

22

De dimensies van Christus’ liefde

Er is hier opgemerkt dat er vier dimensies worden genoemd: de breedte, de lengte, de diepte en de hoogte. In de natuurlijke wereld zijn er eigenlijk maar drie dimensies, en toch noemt Paulus vier dimensies. Sommigen hebben geopperd dat Paulus hiermee bewust probeert te zeggen dat de liefde van Christus, die wij moeten kennen,

bovennatuurlijk is. De dimensies ervan gaan de dimensies van de natuurlijke wereld te boven. Om de liefde van Christus te kennen is daarom openbaring nodig. Daar is bovennatuurlijk begrip voor nodig. Hij zegt in vers 18:

> opdat u ten volle zou kunnen begrijpen, met alle heiligen, wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is.
>
> EFEZE 3:18

Het kan zijn dat Paulus niet specifiek aan vier dimensies denkt. Misschien schrijft hij gewoon maar door en noemt hij elke dimensie van iets die hij maar kan bedenken. Maar wat is dat dan? Is het de liefde van Christus die deze dimensies heeft?
Dat is moeilijk te zeggen, want hij begint over de liefde van Christus met een andere zinsnede:

De liefde van Christus kennen.

Het is alsof hij vers 18 niet afmaakt. Hij zegt alleen:

‘dat jullie samen met alle gelovigen kunnen begrijpen wat de breedte, lengte, diepte en hoogte is’. Maar hij zegt niet waarvan. Vervolgens gaat hij verder en zegt:

‘En te kennen’. Bijna alsof het een afzonderlijke zaak is:

de liefde van Christus te kennen.

Waarschijnlijk heeft hij in beide gevallen de liefde van Christus in gedachten. Begrijpen en kennen zijn vergelijkbare begrippen.

23

Samen de liefde van Christus kennen

Wat ik interessant vind, is dat hij bidt dat de gemeente het samen met alle heiligen zal begrijpen. Dat wil zeggen dat alle christenen dit samen zullen begrijpen. In een gemeente die zo ernstig verdeeld is als de zichtbare gemeente in onze tijd, is het moeilijk je voor te stellen dat alle heiligen ook maar iets samen begrijpen. Iedereen

heeft zijn eigen systeempje. Iedereen heeft zijn eigen geliefkoosde leerstellingen van zijn kerkgenootschap, enzovoort. Het is moeilijk je een tijd voor te stellen waarin de gemeente zo eensgezind zou zijn dat ze allemaal samen alle dimensies van Gods liefde begrijpen.

Maar dat kan natuurlijk wel, zolang er maar één ding centraal wordt gesteld, en dat is Jezus Zelf, in plaats van een heleboel andere leerstellingen. Het is niet zo dat de hele gemeente alle leerstellige waarheid op dezelfde manier moet begrijpen. Maar als ze de hele liefde van Christus zouden begrijpen, dan zouden leerstellige waarheden bijzaken worden en niet de centrale zorg zijn. Het zou erom gaan elkaar eenvoudigweg lief te hebben. Dat is wat Paulus bidt dat de gemeente zal doen.

Ik weet niet of de gemeente dat nu doet of het in de toekomst zal doen. In zekere zin klinkt het alsof hij bidt om iets wat nog de toekomstige bestemming van de gemeente is: dat we allemaal samen zullen komen tot het kennen van de liefde van Christus die de kennis te boven gaat. Hoe kun je iets kennen wat de kennis te boven gaat?
Dat is nu juist het punt. Hij bidt om een bovennatuurlijke openbaring. Het gaat natuurlijke kennis te boven, maar je kunt het door ervaring kennen. Je kunt het door openbaring kennen.

24

De gemeente vervuld met Gods heerlijkheid

> opdat u vervuld zou worden tot heel de volheid van God.
>
> EFEZE 3:19

Het is echt moeilijk om de hele rijkdom te kennen van wat Paulus met deze uitdrukkingen in gedachten heeft. Hij heeft beslist iets specifieks in gedachten. Hij heeft niet zomaar zinnen afgeraffeld die voor hem niets betekenden. Maar het is niet duidelijk wat het betekent om vervuld te zijn met heel de volheid van God. Betekent dat dat de gemeente nu gedeeltelijk gevuld is met een deel van de volheid van God? Ik weet het niet.

Maar ik denk wel dat het dit betekent. Hij zei:

> en op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook u mede gebouwd wordt tot een woning van God, in de Geest.
>
> EFEZE 2:21-22

Wanneer het gebouw voltooid is, kan heel de volheid van God daar zichtbaar worden. Net zoals toen Mozes de tabernakel voltooide en de zichtbare Sjechinaheerlijkheid van God die plaats vervulde. En toen Salomo de tempel voltooide, vervulde de zichtbare Sjechinaheerlijkheid van God die plaats. Wanneer God klaar is met de gemeente en zij haar bestemming bereikt, zal God er zichtbaar Zijn intrek nemen. Zijn heerlijkheid zal daar te zien zijn.

Denk aan het nieuwe Jeruzalem dat in Openbaring wordt beschreven. Dat is volgens mij een beeld van de gemeente in haar uiteindelijke bestemming. Daar staat:

> En de stad heeft de zon en de maan niet nodig om haar te beschijnen, want de heerlijkheid van God verlicht haar, en het Lam is haar lamp.
>
> OPENBARING 21:23

Het licht dat de gemeente vervult, zal de heerlijkheid van God zijn.

Je weet nog dat Paulus werd opgenomen in de derde hemel. Hij hoorde dingen die hij niet mocht herhalen. Ik denk dat hij soms op sommige daarvan zinspeelt, maar hij vertelt ons niet genoeg om echt te weten wat hij allemaal weet. Hij heeft iets in gedachten dat meer diepgang heeft dan ik kan bevatten. Ik zie dat het een heel verheven visioen is, maar ik weet niet wat de volledige inhoud ervan is. Want Paulus zegt niet alles wat hij weet, en dat mag hij trouwens ook niet.

25

God kan meer doen dan wij bidden of denken

Maar vanuit de vervoering die hij over dit onderwerp voelt, zegt hij in vers 20:

Aan Hem Die door de kracht die in ons werkt veel meer kan doen dan alles wat we vragen of bedenken, aan Hem komt de eer toe in de gemeente door Christus Jezus, in alle generaties, voor altijd en eeuwig. Amen.

Nu kan het lijken alsof de gemeente, zo versplinterd en verdeeld als ze nu is, onmogelijk ooit met één stem zou kunnen spreken. Alsof ze nooit een verenigd lichaam en een verenigde tempel zou kunnen zijn die aan de wereld de heerlijkheid van God laat zien. Als dat een onmogelijke droom lijkt, zegt Paulus dat dat niet erg is.

Als je niet denkt dat Hij het kan, dan kan Hij meer dan je denkt.

Hij bidt niet om wat voor God onmogelijk is, alleen om wat voor de mens misschien onmogelijk is.

> Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn.
>
> LUKAS 1:37

En hij zegt dat God meer kan doen dan jullie denken, overeenkomstig de kracht die in ons werkt.

Deze Heilige Geest, Die ons in onze innerlijke mens versterkt en Die in ons werkt, is een machtige kracht, een machtige Geest. En die Geest kan meer doen dan iemand van ons werkelijk denkt of weet of zou kunnen vermoeden. Het resultaat waar hij om bidt, is dat Christus, of God, in de gemeente door Christus verheerlijkt wordt, door alle eeuwen heen. Ik hoop dat de gebeden van Paulus werkelijkheid kunnen worden, ook als we niet alles begrijpen wat ze betekenen, want er zit heel veel inhoud in. Maar we zullen er niet nog dieper op ingaan. En hoewel dit een vroeg moment is om te stoppen, wil ik niet aan hoofdstuk 4 beginnen zonder dat ik het kan behandelen. Daarom ga ik de les beëindigen. We houden een kortere les. Een verrassing voor iedereen. En we komen terug op hoofdstuk 4.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Efeze 3:1
- Efeze 3:14
- Efeze 4:1
- Efeze 3:2
- 1 Petrus 4:10-11
- Efeze 3:2-7
- 1 Petrus 1:10-12
- Romeinen 16:25-26
- Kolossenzen 1:24-25
- Kolossenzen 1:26-27
- 1 Korinthe 2:7-8
- 1 Korinthe 2:10
- 1 Petrus 1:12
- Efeze 3:8
- Efeze 3:8-9
- Efeze 3:9-11
- Efeze 3:12-13
- Efeze 3:14-15
- Efeze 1:15-16
- Efeze 1:17
- Efeze 3:15-21
- Handelingen 7:59
- Openbaring 22:20
- Johannes 16:23
- 2 Korinthe 5:19
- 1 Johannes 4:9-10
- Efeze 3:16
- Filippenzen 4:19
- Handelingen 1:8
- 1 Petrus 3:3-4

- 2 Korinthe 4:16
- 1 Thessalonicenzen 5:23
- Hebreeën 4:12
- Romeinen 7:22-23
- 2 Korinthe 4:17
- Efeze 3:17
- Romeinen 8:9-10
- Efeze 3:18
- Efeze 3:19
- Efeze 2:21-22
- Openbaring 21:23
- Lukas 1:37

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.